

Stoupej

Jiří Korn

Když jsem já byl takhle malej kluk,
svět se mi jasnej zdál,
vysvědčení bylo mi fuk
a holkám jsem se smál,

rád jsem se pral, hájil svou čest,
přitom sem tam nákou slíz,
jen kvůli sázce zkoušel jsem lézt
až na nejvyšší z blízkých bříz.

Vejšky jsem se bál, ou,
řek jsem si: „Lez dál, ou...

Stoupej, stoupej,
nezůstaň stát,
stoupej, stoupej,
stoupej, stoupej,
nesmíš to vzdát,
stoupej!“

V osmnácti byl jsem velkej rebel,
černý brejle, dlouhej vlas,
měli jsme svý bigbeatový nebe,
v něm byl bohém každej z nás,

já taky se cítil,
a svých pár tónů pyšně jsem hrál,
až pak jednou jsem se za nos chytil,
když se mi můj kamarád smál.

Říkal: „Musíš dřít, ou,
když chceš lepší být, ou...

Stoupej, stoupej,
nezůstaň stát,
stoupej, stoupej,
stoupej, stoupej,
nesmíš to vzdát,
stoupej!“

Od těch dob mi dával život školu,
jsem jeho věčnej žák,
cloumá se mnou nahoru i dolů,
často bych se vším flák,
mám sice průšvihů fůru,
a čím dál hůř se mi usíná, hm hm
věřím, že půjdu ještě vzhůru,
všechno teprv (vlastně) začíná.

Kdopak by se bál, ou,
říkám si: : „Lez dál, ou...

Stoupej, stoupej,
nezůstaň stát,
stoupej, stoupej,
stoupej, stoupej,
nesmíš to vzdát,

stoupej!“... .